

[Justitsministeren.]

Medlem Hr. Aksel Larsen siger: En omfattende Undersøgelse af hele K. U.-Organisationens Arbejdsmetoder og Hensigter. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger: En Undersøgelse af alle de Begivenheder, der har fundet Sted i Valgkampen. Jeg ved ikke, om de to ærede Ordførere ogsaa efter den særdeles omfattende Diskussion, der har raset *efter* Fremsættelsen af dette Krav til mig, stadig fastholder det, men da de ikke udtrykkelig har taget deres Ønske tilbage, skal jeg — uden i øvrigt at blande mig i Sagen — som Justitsminister udtale, at jeg ikke mener paa det foreliggende Grundlag at kunne gaa med til en saadan omfattende og almindelig Undersøgelse.

Det er en Selvfølge, at de Medlemmer af K. U., som har begaaet lovstridige Handlinger, de lovstridige Handlinger, der navnlig har givet Anledning til Debatten, vil komme til at staa til Ansvar for disse Handlinger; men det, som her er Spørgsmaalet, er, om man kan gaa videre, nemlig til en almindelig Undersøgelse af Forholdene i den Organisation, som de tilhører, eller i andre politiske Ungdomsorganisationer. Og det aabner Retsplejeloven efter min Mening ikke nogen Adgang til.

I Straffesager er Fremgangsmaaden i Almindelighed den, at der først af Politiet foretages en indledende Undersøgelse, Efterforskning. Efter Bestemmelsen i Retsplejelovens § 801 er det en Forudsætning for, at en saadan politimæssig Undersøgelse kan begynde, at der opstaa rimelig Formodning om, at der er forøvet straffbare Handlinger, som forfølges af det offentlige. Formaalet med en saadan Undersøgelse, er efter Bestemmelsen i Retsplejelovens § 806 at tilvejebringe saadanne Oplysninger, at det kan afgøres, om Forfølgning skal indledes ved Retten ved Begæring om Forundersøgelse eller ved Iværksættelse af Tiltale. Den politimæssige Undersøgelse kan efter Loven alene gaa ud paa at fastslaa, om der er Grundlag for en saadan retslig Forundersøgelse eller Tiltale. Forundersøgelsen kan endvidere efter § 815 i Retsplejeloven kun foretages som rettet mod en bestemt Person som sigtet for en Forbrydelse.

Under disse Omstændigheder, altsaa naar det efter Loven er en Betingelse for, at Politiet kan indlede Undersøgelse, at der foreligger rimelig Formodning om, at en Forbrydelse er forøvet, og naar den senere retslige Behandling af Sagen gennem Forundersøgelse og Tiltale forudsætter, at

der kan rejses Sigtelse mod en eller flere bestemte Personer for begaaede straffbare Handlinger, saa maa det for at iværksætte en saadan almindelig Undersøgelse af en Forenings Forhold, som der her er Tale om, være en Forudsætning, at der er Grund til at antage, at Foreningen som saadan, dens Bestyrelse eller i hvert Fald en vis større Kreds af dens Medlemmer, har begaaet noget straffbart.

Det, som her foreligger, er jo, at der af enkelte Medlemmer er begaaet straffbare Handlinger, og at der er klaget her i Tinget over den Aand, som hersker, særlig inden for K. U.; men der er efter min Formening ikke noget Grundlag for en rimelig Formodning om, at hverken denne Forenings eller Socialdemokratisk Ungdomsforbunds eller andre Ungdomsforeningers Medlemmer — endsige Foreningen selv som saadan — i videre Omfang har begaaet eller ønsket begaaet straffbare Handlinger. Derfor er der efter min Mening ikke nogen Hjemmel for Justitsministeriet til at foretage en saadan almindelig Undersøgelse, som der har været Tale om, en Undersøgelse, som jeg i øvrigt — ogsaa bortset fra det rent juridiske — efter de faldne Udtalelser maatte anse for lidet stemmende med Formaalet med Diskussionen: at se at skabe taalelige Former for den offentlige Diskussion og større Fordragelighed mellem de forskellige Partier, idet man i øvrigt synes enig om, at det at opretholde Ro og Orden i Samfundet paahviler Politiet. Dette vil ogsaa, saa vidt det da staa til mig, ske, og ske ganske uanset, hvilken Lejr Uro-stifterne i det givne Tilfælde maatte høre hjemme i.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby omtalte min Interesse for en moderne Presselov og henstillede, at der ved en Revision af Presseloven ogsaa toges Hensyn til, at Pressen ikke skulde have Ret til Offentliggørelse af Fotografier af Forbrydernes Ofre, hvor dette kunde antages at forvolde vedkommende Skade, f. Eks. fordi det som i en Sædelighedsforbrydelses-Affære — den, han hentydede til — drejede sig om et Barn, som nødig skulde trækkes mere frem for Offentligheden, end det allerede var sket.

Jeg skal gerne overveje denne Henvedelse, idet jeg dog skal gøre opmærksom paa, at vel har jeg længe interesseret mig for en ny Presselov — hvortil Forslag i Overensstemmelse med den oprindelige Kommission af 1912 egentlig allerede burde have været fremsat samtidig med det nye Straffelovforslag —, men at Overvejelserne an-